

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้า ทรัพยากรที่สำคัญที่สุดคือทรัพยากรมนุษย์ โดยเฉพาะเยาวชนของชาติซึ่งทั่วไปจะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้า หากเยาวชนเหล่านั้นได้รับการอบรมบ่มนิสัยให้เป็นพลเมืองดี เคารพต่อกฎหมายบ้านเมืองประกอบอาชีพสุจริตและรู้จักเสียสละประโยชน์ส่วนตนเพื่อประโยชน์ส่วนรวมแล้วประเทศชาติก็จะเจริญก้าวหน้า (อจธรา ทองตัน, 2536, หน้า 1) แต่ในสภาพสังคมไทยในปัจจุบันกำลังเผชิญกับปัญหาเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนเป็นอย่างมาก อาทิ ปัญหาเด็กและเยาวชนกับยาเสพติด ปัญหาเด็กและเยาวชนกระทำความผิดกฎหมาย และปัญหาเด็กเร่ร่อนค้าประเวณี การที่เด็กและเยาวชนต้องเร่ร่อนต้องติดยาเสพติดและค้ายาเสพติดกระทำการอันเป็นความผิดตามกฎหมายอาญาบัญญัติไว้ ซึ่งรวมแล้วเป็นปัญหาที่ควรทำการศึกษาหาสาเหตุในการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน

เด็กและเยาวชนในสายตาของประชาชนทั่วไป จัดได้ว่าเป็นกลุ่มบุคคลที่อ่อนด้อย ประสบการณ์ ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีต่าง ๆ และขาดความรู้เท่าทันในด้านต่าง ๆ การเรียนรู้และการอบรมจากผู้ใหญ่รอบข้างจึงนับเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้เด็กและเยาวชนเติบโตขึ้นทั้งทางด้านร่างกาย ด้านสติปัญญา และความประพฤติเป็นผู้ใหญ่ที่ดี เพื่อช่วยพัฒนาและนำพาสังคมประเทศชาติไปสู่ความรุ่งเรืองต่อไป สอดคล้องกับคำกล่าวที่ว่า “เด็กคืออนาคตของชาติ” เมื่อเด็กและเยาวชนกระทำความผิดสิ่งที่ผิดมักจะได้รับผลกระทบโดยเหตุที่ว่ายังไร้เดียงสา ไม่รู้สิ่งใดถูกสิ่งใดผิด ประกอบกับความคิดที่ว่า การที่เด็กและเยาวชนมีความประพฤติที่ไม่ดี เนื่องจากผู้ใหญ่รอบข้างบกพร่องในเรื่องการอบรม ความผิดจึงอยู่ที่ผู้ใหญ่เหล่านั้น ซึ่งมีหน้าที่ที่จะต้องอบรมสั่งสอนเด็กและเยาวชนที่อยู่ในความปกครอง แต่ในสภาพการณ์ปัจจุบัน การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนมิได้อยู่ในขอบเขตของการกระทำความผิดทางศีลธรรมเล็ก ๆ น้อย ๆ เท่านั้น แต่ก้าวล่วงถึงขั้นการกระทำความผิดกฎหมายบ้านเมือง โดยจะเห็นได้จากข่าวสารต่าง ๆ ผ่านทางสื่อมวลชนหลากหลายแขนง มักปรากฏข่าวคราวเกี่ยวกับความประพฤติของเด็กและเยาวชนในทางที่เสียหาย ไม่สมควรและผิดกฎหมายเสมอ เช่น การเสพและค้า หรือลักลอบขนยาเสพติด การยกพวกตีกันของกลุ่มนักศึกษาระหว่างสถาบัน การก่อคดีข่มขืน เรื่อยไปจนถึงกระทั่งการก่อคดีฆาตกรรม หลายต่อหลายครั้งที่การกระทำของเด็กและเยาวชนเหล่านี้ มักเป็นทิวทัศน์ทั่วไปในหมู่ของประชาชนถึงพฤติกรรมโหดเหี้ยมผิดวิสัยของเด็กและเยาวชน แต่ในขณะเดียวกัน เด็กหรือเยาวชนที่กระทำความผิด ก็

กระทำไปโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ถึงผลที่จะตามมา แต่ในบางครั้งก็เกิดจากการบังคับ ชูเชิญ ชักจูง หลอกล่อให้กระทำจากบุคคลอื่น

สังคมไทยมีเด็กวัยรุ่นจำนวนมากที่มีพฤติกรรมส่อไปในทางเบี่ยงเบนและพฤติกรรมที่ผิดศีลธรรมและก้าวร้าวบ้างก็แสดงออกด้วยการแต่งกาย และอาภรณ์ที่สะดุดตาแก่ผู้ที่พบเห็น ชอบมั่วสุมกันอยู่ตามที่ชุมชนโดยเฉพาะตามโรงภาพยนตร์ ร้านขายเครื่องดื่ม ร้านขายอาหาร นอกจากนี้ยังมีการจับกลุ่มกันพกอาวุธของมีคม ขกพวกตีกันทำร้ายกัน ในเมื่อมีเรื่องไม่พอใจเกิดขึ้น มีการประพาดพิดกฤหมาย มีการปล้น จี้ ลักขโมย ทำร้ายร่างกาย เป็นต้น เด็กในวัยรุ่นนี้ เป็นระยะที่เป็นหัวเลี้ยวหัวต่อแห่งการเปลี่ยนแปลงจากเด็กไปสู่ผู้ใหญ่ เด็กอาจจะประสบปัญหาคับข้องใจ และต้องการความช่วยเหลือชักจูงให้ปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมและสถานการณ์ สวัสดิภาพของเด็กและวัยรุ่นจึงต้องอยู่ในความเอาใจใส่ช่วยเหลือและการให้คำแนะนำของผู้ใหญ่ เพื่อจะได้มีการพัฒนาในทางที่ถูกที่ควร ซึ่งนอกจากจะเป็นเรื่องของครอบครัวแล้ว ยังเป็นเรื่องที่รัฐและประชาชนจะต้องให้ความร่วมมือกันด้วย เพราะสวัสดิภาพของเด็กจะแยกจากสวัสดิภาพของครอบครัว และสังคมไม่ได้ เด็กที่เกิดขึ้นมาตามบุญตามกรรมจึงมักมีจิตใจแข็งกร้าว เป็นหนทางให้ประพาดไปในทางเกร ก่อความเดือดร้อนรำคาญให้แก่ผู้อื่น เมื่อเป็นผู้ใหญ่แล้วยังกลับตัวไม่ได้ก็จะต้องกลายเป็นอาชญากรในวันข้างหน้า (สุชา จันทรเฒ, 2544, หน้า 2)

การกระทำผิดของเด็กนี้เป็นปัญหาที่สำคัญปัญหาหนึ่ง เพราะเมื่อเด็กกระทำผิดความเดือดร้อนมิได้ตกอยู่เฉพาะที่พ่อแม่หรือผู้ปกครองเท่านั้น แต่ยังตกอยู่กับผู้อื่นและสังคมเป็นส่วนรวมด้วย สภาพของสังคมที่ค่าสิ่งเจริญก้าวหน้าทางด้านวัตถุได้เปลี่ยนแปลงค่านิยมของตน ยิ่งความเจริญทางด้านวัตถุมีมากขึ้นเท่าใดความต้องการของคนก็ยิ่งมากขึ้น โดยไม่มีที่สิ้นสุด กลายเป็นทาสของวัตถุซึ่งกระทบกระเทือนต่อสุขภาพจิตของคนในสังคม มีผลให้เกิดปัญหาความประพาดอันไม่พึงประสงค์ของเด็กและเยาวชน (วิระวัฒน์ คำแดง, 2549)

ความประพาดดังกล่าวย่อมเป็นที่หนักใจให้กับพ่อแม่ ผู้ปกครอง ครู อาจารย์ และประชาชน ดังเป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้ว เราต้องยอมรับกันว่า การกระทำผิดของเด็กเป็นการสูญเสียทางสังคม เป็นความบกพร่องล้มเหลวของสังคม ซึ่งถ้าหากมิได้มีการปรับปรุง แก้ไข ควบคุม และป้องกันแล้ว นับวันก็จะขยายกว้างขวางออกไปทุกทีจนทำให้ สังคมเดือดร้อนและเกิดความไม่สงบในที่สุด

ดังนั้น ทั้งรัฐบาลและประชาชนจะต้องร่วมมือกันขจัดปัญหานี้ ซึ่งทางฝ่ายรัฐบาลก็มีกระบวนการยุติธรรมเป็นหน่วยงานที่สำคัญในการแก้ปัญหา และมีหน่วยงานอื่น ๆ คอยสนับสนุนช่วยเหลือ ส่วนฝ่ายประชาชนนั้น พ่อแม่ ครู อาจารย์ จะต้องเอาใจใส่เด็กอย่างใกล้ชิด อบรมปลูกฝังสั่งสอนให้รู้ว่าอะไรผิดอะไรถูก ผู้นำของทุก ๆ ระดับในสังคมจะทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดีแก่เด็ก เป็น

ผู้นำที่เสียสละ ยึดมั่นในค่านิยม คุณธรรมและจริยธรรมอันดีงาม ตลอดจนเคารพกฎเกณฑ์ของสังคม และไม่กระทำความผิดอยู่เหนือกฎหมาย ซึ่งถ้าหากทุกฝ่ายร่วมมือกันอย่างจริงจังแล้ว ก็จะมีส่วนช่วยอย่างมากต่อการแก้ปัญหาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

อย่างไรก็ตาม ประเด็นสำคัญที่จะต้องตระหนักคือ ครอบครัวเป็นสถาบันที่มีความใกล้ชิดกับเด็กและเยาวชนมากที่สุด หากมีการใช้ความรุนแรงในครอบครัว โอกาสที่สมาชิกในครอบครัว โดยเฉพาะเด็กและเยาวชนจะตกเป็นเหยื่อจะสูงกว่าอาชญากรรมประเภทอื่น ๆ ในขณะเดียวกันการใช้ความรุนแรงในครอบครัว เป็นพฤติกรรมอาชญากรรมที่ใกล้ชิดกับเด็กและเยาวชนมากที่สุด โดยเด็กและเยาวชนสามารถเรียนรู้พฤติกรรมดังกล่าวได้ง่ายกว่าพฤติกรรมอาชญากรรมประเภทอื่น โดยเฉพาะปัจจุบันประเทศไทยกำลังประสบกับปัญหาอาชญากรรมประเภทหนึ่งซึ่งได้ทวีความรุนแรงมากขึ้น อันเป็นดัชนีที่บ่งบอกถึงความเสื่อมโทรมของสังคมไทยได้เป็นอย่างดี คือ ปัญหาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่มีอายุระหว่าง 7 – 18 ปี ที่มีพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงในการกระทำผิดอันไม่แตกต่างจากพฤติกรรมผู้ใหญ่

สำหรับรายงานคดีประจำปี 2546-2551 ของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม มีเด็กและเยาวชนกระทำความผิดของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ ดังนี้

ตารางที่ 1 จำนวนคดีที่เด็กและเยาวชนกระทำความผิดของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ ประจำปี 2546-2551

ปี	เพศ		รวม
	ชาย	หญิง	
2546	27,174	2,741	29,915
2547	30,368	2,940	33,308
2548	32,756	3,324	36,080
2549	44,161	4,057	48,218
2550	46,593	4,535	51,128
2551	42,779	4,202	46,981

ที่มา: กลุ่มงานข้อมูลและสารสนเทศ สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน
กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม

ในทำนองเดียวกัน จากรายงานประจำปีที่ผ่านมาจะพบว่า ในแต่ละปีจะมีเด็กและเยาวชนกระทำความผิดเพิ่มมากขึ้นคือปี 2546 เด็กและเยาวชนกระทำความผิดเพิ่มเป็น 29,915 คน ปี 2547 เด็กและเยาวชนกระทำความผิดเพิ่มเป็น 33,308 คน ปี 2548 เด็กและเยาวชนกระทำความผิดเพิ่มเป็น 36,080 คน ปี 2549 เด็กและเยาวชนกระทำความผิดเพิ่มเป็น 48,218 คน และปี 2550 เด็กและเยาวชนกระทำความผิดเพิ่มเป็น 51,128 คน เป็นที่น่าสังเกตว่า ในปี 2550 พบว่า มีเด็กและเยาวชนกระทำความผิดจำนวน 363 คน โดยมีลักษณะการกระทำความผิด 5 อันดับแรก ได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับหลักทรัพย์ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ความผิดเกี่ยวกับการปล้น ความผิดเกี่ยวกับเพศ และความผิดเกี่ยวกับชีวิต (กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, 2551) ซึ่งข้อมูลดังกล่าวจะแสดงให้เห็นว่า มีแนวโน้มการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนเพิ่มมากขึ้นทุกปี

ตารางที่ 2 จำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ จำแนกตามฐานความผิด ตั้งแต่ปี พ. ศ. 2546-2551

ฐานความผิด	ปี					
	2546	2547	2548	2549	2550	2551
1. ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์	8,886	10,496	10,733	14,314	14,764	12,658
2. ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย	4,843	5,969	6,112	8,284	7,784	6,661
3. ความผิดเกี่ยวกับเพศ	1,735	2,416	2,680	3,652	2,154	1,916
4. ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุข	1,016	1,149	1,271	1,731	3,247	2,989
5. ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	5,897	5,310	6,542	8,803	10,279	11,207
ให้โทษ						
6. ความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด	1,957	2,031	2,404	3,414	3,650	3,251
7. ความผิดอื่น ๆ	5,581	5,937	6,338	8,020	9,250	8,299

ที่มา: กลุ่มงานข้อมูลและสารสนเทศ สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน
กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาและเปรียบเทียบประเด็นเกี่ยวกับสาเหตุและองค์ประกอบของการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนที่

กำลังถูกดำเนินคดีอยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี ซึ่งผลของการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งกับผู้วิจัยที่จะได้รับความรู้อย่างลึกซึ้ง รวมทั้งจะเป็นประโยชน์กับหน่วยงานอื่น ๆ ที่จะใช้ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้เป็นแนวทางในการพัฒนาการดำเนินงานควบคุมป้องกันและแก้ไขปัญหาคาการกระทำคามผิดของเด็และเยาวชนในสังคมต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสาเหตุการกระทำคามผิดของเด็และเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดชลบุรี
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมทางลบของพ่อแม่หรือผู้ปกครอง ตามการรับรู้ของเด็และเยาวชน จำแนกตาม เพศ อายุ และ ความถี่ในการกระทำคามผิดของเด็และเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดชลบุรี
3. เพื่อศึกษาปัจจัยสำคัญภายใน (การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่หรือผู้ปกครอง และความสัมพันธ์ของครอบครัว) และปัจจัยภายนอก (อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนและการลอกเลียนแบบพฤติกรรมจากเพื่อน และ อิทธิพลของสื่อมวลชน) ที่เป็นองค์ประกอบการกระทำคามผิดของเด็และเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดชลบุรี

สมมติฐานของการวิจัย

เด็และเยาวชนที่มี เพศ อายุ และ ความถี่ในการกระทำคามผิดของเด็และเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดชลบุรี แตกต่างกัน มีผลทำให้การรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมทางลบของพ่อแม่หรือผู้ปกครองแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นเด็และเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี ที่กระทำคามผิด และมีอายุระหว่าง 7-18 ปี บริบูรณ์ในขณะที่กระทำคามผิดแล้วถูกจับกุมมาคุมคามประพฤตินสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดชลบุรี
2. จากการทบทวน แนวคิด ทฤษฎี และรายงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้พิจารณาปัจจัยที่เป็นองค์ประกอบการกระทำคามผิดของเด็และเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดชลบุรี จึงกำหนดเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยดังนี้

2.1 ตัวแปรตาม ได้แก่ องค์ประกอบของการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดชลบุรี

2.2 ตัวแปรอิสระ เป็นตัวแปรที่เป็นปัจจัยภายในและภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดชลบุรี ซึ่งได้จัดกลุ่ม ตัวแปรอิสระออกเป็น 4 ด้านคือ

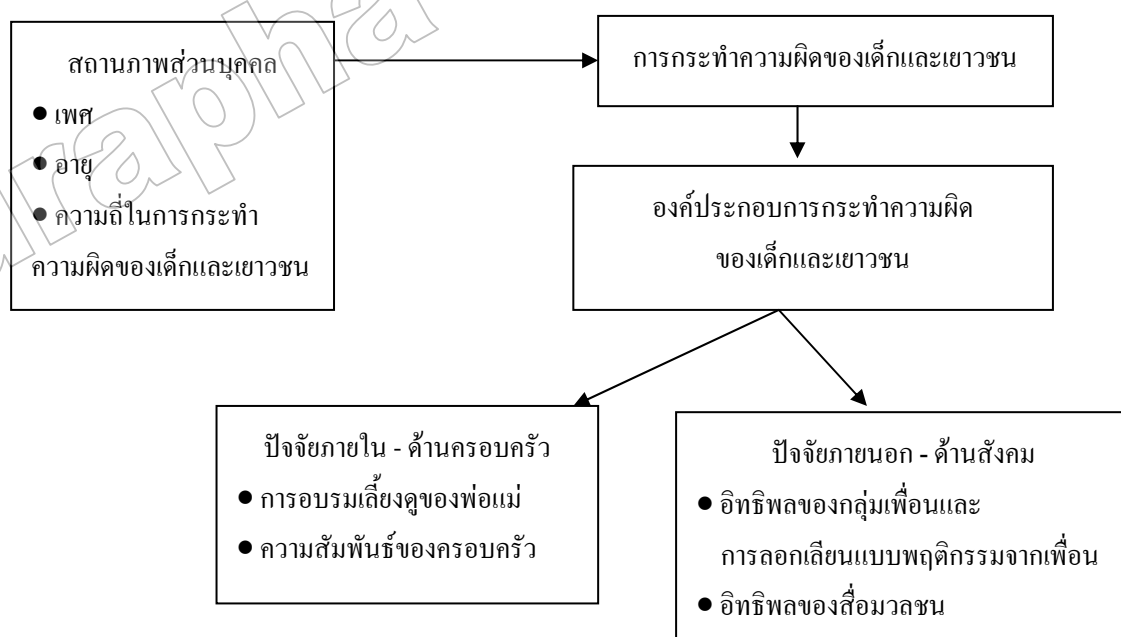
ด้านสถานภาพส่วนบุคคลของเด็กและเยาวชน ได้แก่ ตัวแปร เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครอง การอาศัยร่วมกับผู้ปกครอง แหล่งที่อยู่อาศัยของเด็กและเยาวชน ประสบการณ์การกระทำผิด สถานที่กระทำความผิด และ สถานภาพสมรสของพ่อแม่หรือผู้ปกครอง

ด้านการรับรู้พฤติกรรมทางลบของพ่อแม่หรือผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดชลบุรี

ปัจจัยภายใน (ด้านครอบครัว) ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่หรือผู้ปกครองและความสัมพันธ์ของครอบครัว

ปัจจัยภายนอก (ด้านสังคม) ได้แก่ อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนและการลอกเลียนแบบพฤติกรรมจากเพื่อน และ อิทธิพลของสื่อมวลชน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ผลจากการวิจัยทำให้ทราบข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กและเยาวชน ที่เป็นพื้นฐานให้กระทำความผิด รวมทั้งทราบองค์ประกอบการกระทำความผิดและปัญหาการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนได้อย่างลึกซึ้ง
2. ผลการศึกษาวิจัยครั้งนี้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งทางตรงและทางอ้อม สามารถนำเอาผลการวิจัยไปประกอบการพิจารณาจัดทำนโยบาย หรือแนวทางในการปฏิบัติให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
3. แนวทางการศึกษาครั้งนี้จะเป็นแนวทางให้ผู้สนใจศึกษาต่อยอดเพื่อแก้ปัญหาเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในวงกว้างต่อไป

นิยามศัพท์

องค์ประกอบการกระทำความผิด หมายถึง ปัจจัยภายในและภายนอกอันเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ของเด็กและเยาวชนกระทำความผิด โดย องค์ประกอบภายใน ได้แก่ ก) การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ และ ข) ความสัมพันธ์ของครอบครัว และ องค์ประกอบภายนอก ได้แก่ ก) อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนและการลอกเลียนแบบพฤติกรรมจากเพื่อน และ ข) อิทธิพลของสื่อมวลชน

เด็กและเยาวชน หมายถึง บุคคลที่มีอายุเกินเจ็ดปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีบริบูรณ์ โดยให้ถืออายุเด็กและเยาวชนในวันที่ถูกจับกุมโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจ

สถานพินิจ เป็นองค์กรที่สำคัญองค์กรหนึ่งในการรวบรวมข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับเด็กหรือเยาวชน ผู้ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำความผิดเพื่อเสนอต่อศาลเยาวชนและครอบครัว และมีหน้าที่สำคัญในการควบคุม ดูแลเด็กและเยาวชนนั้นตั้งแต่เริ่มดำเนินคดีและหลังจากมีคำพิพากษาให้ใช้วิธี การสำหรับเด็ก เพราะองค์กรนี้จะทำหน้าที่อบรมฝึกและดูแลให้การสงเคราะห์เด็กและเยาวชนนั้น จนกว่าจะกลับตัวเป็นคนดี สถานพินิจเป็นหน่วยงานในสังกัดกระทรวงยุติธรรม อยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของอธิบดีผู้พิพากษาศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง มีผู้บังคับบัญชาหน่วยงาน คือ ผู้อำนวยการสถานพินิจ เจ้าหน้าที่ที่มีบทบาทสำคัญในการดำเนินคดีอาญา คือ พนักงานคุมประพฤติ ผู้ช่วยพนักงานคุมประพฤติ พนักงานสังคมสงเคราะห์ แพทย์ จิตแพทย์ นักจิตวิทยา ครู ซึ่งเจ้าหน้าที่เหล่านี้มีหน้าที่ช่วยเหลือผู้อำนวยการสถานพินิจ

เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด หมายถึง เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดทางกฎหมาย แล้วถูกจับกุมโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจและถูกส่งตัวไปดำเนินการต่อที่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดชลบุรี

การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน หมายถึง พฤติกรรมเบี่ยงเบนประเภทหนึ่ง เป็นการกระทำที่ผิดต่อกฎหมายเช่นเดียวกับอาชญากรรมในผู้ใหญ่ เพียงแต่ผู้กระทำเป็นเด็กและเยาวชน
ครอบครัว หมายถึง องค์กรที่มีขนาดเล็กที่สุดในสังคม ประกอบด้วยบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันทางสายโลหิตหรือทางกฎหมาย โดยการสมรสหรือการรับรองบุตรเป็นบุตรบุญธรรม ซึ่งได้แก่ พ่อ แม่ บุตรและญาติพี่น้อง

ความรุนแรงในครอบครัว หมายถึง การใช้ความรุนแรงใด ๆ ระหว่างบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันภายในครอบครัว ซึ่งมีผลหรือมักมีผลให้เกิดอันตรายหรือความเดือดร้อนทางกาย ทางเพศ หรือทางจิตใจต่อฝ่ายที่ถูกกระทำ และรวมไปถึงการบุชญาคุกคามว่าจะใช้ความรุนแรง การบีบบังคับเพื่อการทำให้อายุเสียอิสรภาพโดยพลการ ทั้งนี้ไม่ว่าจะเกิดขึ้นในชีวิตสาธารณะหรือชีวิตส่วนตัวก็ตาม

การอบรมเลี้ยงดู หมายถึง วิธีการที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองปฏิบัติต่อบุตรทั้งทางวาจาและกิริยาท่าทางในลักษณะการสั่งสอน แนะนำ ชี้แจง ดูแลและเอาใจใส่ให้รางวัลและลงโทษในเรื่องต่าง ๆ ได้แก่ การศึกษาเล่าเรียน การแต่งกาย การเที่ยวเตร่และการพักผ่อนหย่อนใจ การคบเพื่อน การรักษาความสะอาด การเล่น การใช้จ่าย การมีมารยาทที่ดีงาม ซึ่งจะเป็นแนวทางให้บุตรประพฤติปฏิบัติต่อไป

การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย หมายถึง วิธีการที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองปฏิบัติในการอบรมเลี้ยงดูที่เด็กรู้สึกว่าได้รับการปฏิบัติด้วยความยุติธรรมเสมอภาค บิดามารดามีความอดทนไม่ตามใจจนเกินไป และไม่เข้มงวดกวดขันเกินไป ให้ความรักความอบอุ่น มีเหตุผลรู้จักยอมรับนับถือความสามารถ และความคิดเห็นของเด็ก ตลอดจนร่วมมือตามโอกาสอันควร

การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน หมายถึง วิธีการที่บิดามารดา หรือผู้ปกครองที่ทำให้เด็กมีความรู้สึกว่าได้ตนเองไม่ได้รับความเป็นอิสระเท่าที่ควร ไม่ได้ทำในสิ่งที่ตนเองต้องการหรือทำอะไรได้ด้วยตนเอง ต้องปฏิบัติตามระเบียบที่บิดามารดากำหนดไว้ ถูกควบคุมหรืออยู่ในสายตาหรือปกป้องคุ้มครองอยู่ตลอดเวลา มักลงโทษเมื่อกระทำผิดเมื่อไม่ทำตาม กฎ ระเบียบ วินัย ที่ตั้งไว้

การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย หมายถึง วิธีการปฏิบัติของบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่ทำให้เด็กรู้สึกว่าได้ตนเองถูกเกลียดชัง หรือทอดทิ้งบุตร ไม่ได้รับการเอาใจใส่สนับสนุนหรือให้คำแนะนำช่วยเหลือเท่าที่ควร ไม่ให้ความสนิทสนม เป็นกันเองและปล่อยปละละเลย ความเป็นอยู่มักใช้วิธีวิจารณ์และปราศจากเหตุผล และดำเนินหรือลงโทษอย่างรุนแรงเมื่อบุตรกระทำความผิด

ถิ่นที่อยู่อาศัย หมายถึง สถานที่หรือถิ่นที่อยู่อาศัยที่เยาวชนอาศัยอยู่ขณะกระทำความผิดแบ่งออกเป็น 2 เขต คือ ในเขตเมือง และนอกเขตเมือง

สภาพทั่วไปของเด็กและเยาวชน หมายถึง ข้อมูลส่วนตัวของเด็กและเยาวชนในสถาน
พินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา การอาศัยร่วมกับ
ผู้ปกครอง แหล่งที่อยู่อาศัยของเด็กและเยาวชน และ ประสบการณ์การกระทำความผิด

ประสบการณ์การกระทำความผิด หมายถึง จำนวนครั้งที่ถูกจับกุมของเด็กและเยาวชนใน
สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

ฐานการกระทำความผิด หมายถึง ฐานความผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและ
คุ้มครองเด็กและเยาวชนที่ถูกจับกุม แบ่งเป็น 10 กลุ่ม คือ ฆ่าคนตาย ขาญยาเสพติด ทำร้ายร่างกาย
ผู้อื่น ขาญบริการทางเพศ ข่มขืนกระทำชำเรา การพนัน เสพยาเสพติด ล้วงกระเป๋า/วิ่งราวทรัพย์
ปล้นทรัพย์/ลักทรัพย์ ขักขอกทรัพย์ และความผิดอื่น ๆ

อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน หมายถึง อิทธิพลในการเลียนแบบ การได้รับคำแนะนำ
การถูกบังคับ หรือการถูกชักจูง จากกลุ่มเพื่อนของเด็กและเยาวชนกระทำความผิด ซึ่งเด็กและ
เยาวชนกระทำความผิดได้นำไปใช้เป็นแนวทางในการกระทำความผิดในครั้งนี้

อิทธิพลของสื่อมวลชน หมายถึง อิทธิพลสื่อมวลชน ในการชักจูงให้เลียนแบบ หรือ
เสนอแนะวิธีการกระทำความผิด จากสื่อมวลชน 3 ประเภทได้แก่ โทรทัศน์หรือวีดีโอ วิทยุเทปและสื่อ
สิ่งพิมพ์ ซึ่งเด็กและเยาวชนกระทำความผิดได้นำไปใช้เป็นแนวทางในการกระทำความผิดในครั้งนี้